

perpetuează în localitatea *Vințu de Jos*. Totuși, dispăre motivarea pentru locuțiunea adverbială *de Jos* din oiconim.

Comuna *Unirea* din județul Călărași și-a luat numele începând cu anul 1964, ca urmare a Decretului nr. 799, „cel mai important act oficial privitor la reorganizarea administrativ-teritorială a statului român în perioada comunistă” (Felecan 2016: 446). Denumirea anterioară (*Șocariciu*) – atestată de la sfârșitul veacului al XIX-lea – a fost considerată indecentă din perspectivă etică și estetică, potrivit grilelor oiconimice ale epocii, prezentate de Dragoș Moldovanu (1991: LIV–LV) și Nicolae, Suditu (2008: 223–228).

Conform grilei sociale, s-a produs modificarea numelui localității doljene *Risipiți* (inițial *Cearâng*) în *Unirea*, în deceniul al șaptelea al secolului trecut. Potrivit profesorului care a realizat monografia comunei, numele actual nu are legătură cu făurirea Statului Național Unitar Român:

Risipiți a fost considerată o denumire hilară, deși altele au rămas, dar conducerea de atunci a comunei a decis că nu mai reprezintă realitățile și că lumea s-a unit, și să-i zică *Unirea*. O chestie nefericită, dar așa a rămas. Ca să încerci să îi schimbi e extrem de costisitor (Ungurenuș 2013).

Prin urmare, ar putea fi considerat un fals oiconim comemorativ, etimologia sa fiind legată de istoria locală, prin antonimie cu fosta denumire.

Și în județul Brăila există o localitate cu numele *Unirea*, pe care l-a obținut tot în urma Decretului nr. 799/1964. Înființată în anul 1828 de un comandant turc, a primit numele *Osmanu*, care a rezistat mai bine de un secol, până când autoritățile comuniste l-au considerat, prin filtrul etnic și religios, nepotrivit cu configurația etnică și confesională a comunei, alcătuită într-un procent majoritar din români ortodocși.

Am înregistrat și situații inverse, când numele *Unirea* a fost înlocuit fie din voința majorității oamenilor, fie din cea a autorităților. Un prim exemplu apare în județul Hunedoara: în urma unui referendum local, populația a renunțat la oiconimul *Unirea* în favoarea denumirii interbelice: *General Berthelot* (înainte de 1923 *Fărcădinul de Jos*, magh. *Alsófarkadin*, germ. *Unterwolfsdorf* „Lupeni de Jos”). De această dată, prestigiul generalului francez, care a deținut acolo o proprietate, a

cântărit mai mult în alegerea denumirii actuale, care fusese abandonată în anul 1965. O altă explicație posibilă ar fi că denumirea *Unirea* a fost asociată de locuitorii hunedoreni cu perioada comunistă și, din dorința de a șterge urmele trecutului nefast, au decis revenirea la un nume anterior, cu o conotație europeană.

Un al doilea exemplu se înregistrează în județul Tulcea, unde, la începutul secolului al XIX-lea a fost întemeiată de către rușii lipoveni localitatea *Jurilovca* (rus. *Журиловка*). Numele *Unirea* a fost întrebuințat oficial doar între anii 1983 și 1996. Revenirea la vechea denumire arată atașamentul populației locale față de origine și tradiție³, mai puțin față de un act măreț pentru națiunea română, dar fără aceeași conotație pentru lipoveni. Potrivit unui profesor din zonă, numele *Unirea* a fost pus de comuniști din cauza faptului că *Jurilovca* nu a putut fi tradus ori românizat, la fel cum au procedat cu alte denumiri dobrogene (v. <http://www.lapunkt.ro/2016/07/profesor-baia/>): *Baş Punar > Fântâna Mare, Cucur-Ova > Ciucurova, Turkoy > Turcoaia*.

Caracterul efemer al ultimelor două oiconime *Unirea* demonstrează faptul că, fiind denumiri artificiale, nemotivate din punct de vedere lingvistic, istoric, geografic, socio-economic, nu s-au putut păstra în peisajul toponimic urban din România. Deși impuse de puterea politică totalitară, cele două nume de localități din județele Hunedoara și Tulcea s-au dovedit a fi străine de configurația naturală și, în consecință, nu au fost acceptate definitiv nici în memoria colectivă, nici în actele administrative. Democrația câștigată după 1989 și dreptul oamenilor de a-și hotărî destinul au determinat revenirea la denumirile anterioare, motivate.

O situație aparte apare în județul Constanța⁴, unde s-a încercat impunerea numelui *Unirea* pentru comuna *23 August*, dar fără succes. Având în vedere că denumirea inițială a fost una musulmană (tc. *Büyük-Tatlıcak*, rom. *Tatlageac/Tatlâgeac Mare*), schimbată în perioada interbelică în *Domnița Elena*, aici avem a face cu modificarea unui nume artificial cu altul de același tip, care „ignoră raportul de motivare între semnul lingvistic și referent (localitatea desemnată)” (Moldovanu 1991: LII). Încercările din 1994 și 1996 de a schimba oiconimul au fost fără succes, deoarece au prevalat rațiuni administrative și financiare, legate de birocrăția și costurile inerente unui proces de acest tip. Astfel, o denumire comemorativă controversată, *23 August*, a avut câștig de cauză în fața numelui *Unirea*, care nu poate fi suspectat de compromitere în anii dictaturii comuniste. *Vox populi, vox Dei...* Azaryahu confirmă faptul că

commemorations not only celebrate extraordinary moments of history, but are also instrumental in their reification. Their impact should also be measured by the way they affect rhythms of social life and settings of human activities (Azaryahu 1996: 312).

³ „Ori de câte ori puneau însă [indicatorul rutier] *Unirea*, lipovenii veneau noaptea, rupeau, puneau *Jurilovca* la loc” (<http://www.lapunkt.ro/2016/07/profesor-baia/>).

⁴ Dobrogea a excelat în oiconime artificiale, comemorative, fiind prima regiune în care autoritățile au reglementat numele unor localități după cucerirea Independenței (v. Tomescu 2012: 355–357; Felecan 2016: 440–442). Totuși, revenirea la denumirea inițială, motivată, nu reprezintă o excepție, iar exemple elocvente îl constituie satul *Caugagia* (tc. *Kavgaci*), care, pentru o vreme, s-a numit *Unirea*, așa cum *Murighiol* (tc. *Murî-Göl* „lacul furnicilor”) a purtat, între 1983 și 1996, numele *Independența*.

2.2. Oiconime opace⁵

În această categorie am putea încadra doar o localitate care a fost „botezată” după numele unei personalități legate de Marea Unire. Satul *Mocirla*, din jud. Arad, a fost redenumit *Vasile Goldiș*, fiind locul de baștină al celui care a rostit, la Marea Adunare Națională de la 1 Decembrie, un discurs despre inevitabilitatea dezmembrării monarhiei austro-ungare și necesitatea unirii Transilvaniei cu România.

Și Alexandru Vaida Voievod s-a regăsit în oiconimia românească interbelică, prin acordarea numelui său satului *Poiana* din comuna *Gugești*, jud. Vrancea. Din cauza partizanatului de dreapta și a apropierii de mareșalul Antonescu, aceasta, ca și alte denumiri cu numele intelectualului transilvănean au fost înlăturate imediat după 1945, când a și fost arestat de autoritățile comuniste.

3. Hodonime

Dintre toate toponimele, hodonimele sunt cele mai instabile, fiind supuse arbitrarului socio-politic și preferințelor autorităților locale. Potrivit părerii exprimate de Nicolae și Suditu (2008: 124), „numele de străzi vehiculează un anumit număr de simboluri și valori. Când ele corespund unor nume proprii, ele permit” afișarea pentru toți locuitorii a exemplarității anumitor cetățeni și promovarea unor valori și simboluri pentru întreaga societate. Aici avem a face cu inducerea noțiunii de prestigiu, în detrimentul motivării geografice, lingvistice sau sociale. Totuși, motivarea istorică joacă un rol determinant în alegerea unor hodonime pornind de la evenimentul hotărâtor al făuririi Statului Național Unitar Român. Așa cum remarcă Rose-Redwood, Alderman, Azaryahu (2017)⁶,

the renaming of streets and remaking of urban commemorative landscapes have long been key strategies that different political regimes have employed to legitimize spatial assertions of sovereign authority, ideological hegemony, and symbolic power.

3.1. Hodonime transparente

Unirea este prezentă în peisajul hodonimic românesc din întreaga țară și se asociază cu o multitudine de apelative: *șosea*, *bulevard*, *stradă*, *splai*, *piață*, *cale*, *alee*. Din punct de vedere diacronic, vechimea acestor hodonime nu depășește un secol, cu excepția situațiilor din Vechiul Regat, când reperul l-a constituit unirea realizată de Cuza.

Ca principiu, în urma unei investigații întreprinse în hărțile existente în mediul virtual, am observat în majoritatea cazurilor o situație centrală, desemnând fie artera de circulație principală a unui oraș (Bacău, Baia Mare, Buzău, Drobeta-Turnu

⁵ Nu am luat în considerare aici fostele oiconime de tipul *Regele Ferdinand*, *Regina Maria* ș.a., care au purtat numele monarhilor în timpul cărora s-a înfăptuit Unirea. (Supranumele regelui era *Întregitorul*). Motivul este că, în perioada interbelică, în toată țara se puteau întâlni denumiri de localități inspirate de prenumele existente în familia regală, iar conexiunea acestora exclusiv cu Marea Unire ar fi forțată.

⁶ Citatul este preluat de pe site-ul editurii, Description of the book: <https://www.routledge.com/The-Political-Life-of-Urban-Streetscapes-Naming-Politics-and-Place/Rose-Redwood-Alderman-Azaryahu/p/book/9781472475091>

Severin), fie o arteră de circulație secundară, mai scurtă, însă din preajma unor obiective administrative majore pentru comunitatea locală: Arad, Brașov, Pitești, Ploiești, Sibiu, Satu Mare, Tulcea, Zalău. Destul de rare sunt cazurile când denumirea se asociază cu o stradă de importanță minoră: Alexandria, Râmnicu Vâlcea, Roman, Slatina, Vaslui, Zimnicea.

Piața Unirii se bucură de cea mai bună poziționare în majoritatea orașelor românești (Bistrița, Cluj-Napoca, Oradea, Slobozia, Timișoara), ceea ce arată respectul autorităților pentru actul politic din urmă cu o sută de ani. În anumite localități, *Piața Unirii* este centrală, fără însă să desemneze cel mai important entopic al orașului, un exemplu elocvent fiind la Târgu Mureș.

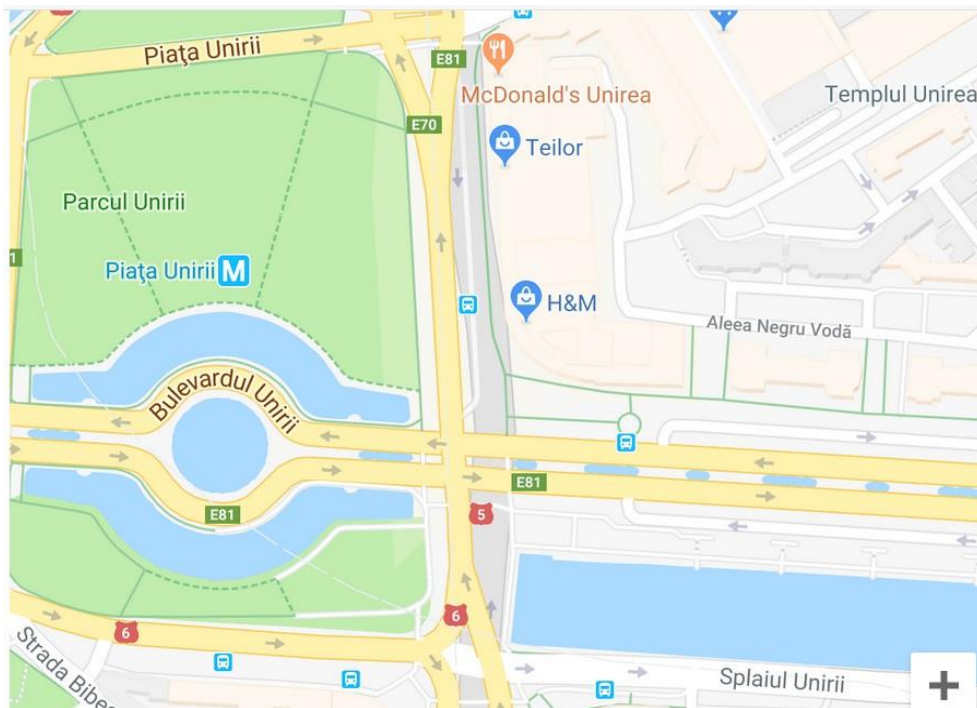
Totuși, există și situații în care denumirea poate să nu facă referire la evenimentul din urmă cu un secol, ci la Mica Unire înfăptuită de Alexandru Ioan Cuza. Exemple elocvente sunt orașele implicate în evenimentul din anul 1859, cum ar fi București⁷, Iași ori Focșani.

Piața 1 Decembrie (1918) apare cu acest nume la Botoșani, București, Oradea, Ploiești, Reșița, Sibiu, Turda. Uneori anul este omis din denumirea stradală, considerându-se că importanța datei nu poate duce la o confuzie, mai ales că desemnează și Ziua Națională a României începând cu anul 1990.

Șoseaua Unirii reprezintă artera principală de circulație în mai multe localități mici sau medii – Balotești, Corbeanca, Moara Vlăsiei, Orăștie – și e motivul pentru care are acest apelativ, alături de *Strada (Unirii)*. Fiind calea de circulație principală care traversează localitatea, hărțile on-line nu sunt consecvente și consemnează atât apelativul *șosea*, cât și cel de *stradă*. Reperul diferențiator îl poate constitui raportarea la respectiva arteră: pentru un localnic reprezintă o stradă, fie ea și principală, însă pentru un șofer/ pasager/ trecător reprezintă o șosea care-i intermediază/ înlesnește traversarea localității.

Denumirea *Splaiul Unirii* apare în București și nu trebuie confundată cu *Bulevardul Unirii*, deși ambele pornesc din *Piața* omonimă, dar în direcții opuse. Prin urmare, hodonimul este motivat semantic – *splai, splaiuri*, s. n. „1. Mal al unei ape, înălțat, întărit și pietruit sau pavat; 2. Arteră de circulație, de obicei largă și bogat plantată, amenajată pe malul unei ape (în perimetrul unei localități)” (MDA, s.v.).

⁷ Potrivit lui Răzvan Theodorescu, „i s-a dat numele de Piața Unirii pentru că în acel spațiu s-au desfășurat cele mai importante evenimente legate de Unirea Principatelor de la 1859”. În respectivul loc „s-au adunat mii de locuitori ai Bucureștiului și ai zonelor învecinate care, printr-o puternică presiune a străzii, au contribuit la evenimentul unionist din 24 ianuarie 1859, plănuț de mai marii zilei într-o sală a adunării obștești care astăzi nu mai există”, cf. <https://b1.ro/stiri/bucuresti-centenar/piata-unirii-un-spatiu-incarcat-de-istorie-al-capitalei-in-care-s-au-desfasurat-cele-mai-importante-evenimente-legate-de-unirea-principatelor-de-la-1859-215831.html>

Bulevardul Unirii coexistă doar în București cu *Bulevardul 1 Decembrie 1918* și, conform definiției, desemnează o „arteră urbană de mare circulație, de obicei, mărginită de arbori”⁸. Totuși, în majoritatea localităților – Alba Iulia, Cluj-Napoca, Deva, Petroșani, Târgu Mureș etc. – o arteră poartă apelativul de *bulevard*, iar cealaltă de *stradă*, în funcție de mărimea și amenajarea arterei.

Pe harta capitalei am identificat și *Strada Unirii*, situată la periferie. Omonimia determinantului este rezolvată prin determinat: *bulevard*, *cale*, *splai*, *stradă*, *alee*, *intrare* etc.

Denumirea *Calea Unirii* apare în nomenclatorul stradal al orașelor Craiova, Suceava și desemnează artere principale care fac legătura între drumuri importante (E79, de ex.) și zona centrală. Preferința pentru *cale*, în loc de *bulevard*, ține, probabil, de istoria orașului, având în vedere că un sens învechit al substantivului este „arteră de pătrundere într-un oraș, făcând legătura cu o șosea importantă”⁹.

În peisajul oiconomic românesc, apelativul *stradă* se întâlnește cel mai des atașat de *1 Decembrie* și *Unirii*, atât în mediul urban, cât și în cel rural (Chiajna – IF, Costinești – CT, Lăpușel – MM, Ocna Șugatag – MM, Recea – MM), unde autoritățile locale au optat pentru denumirea străzilor. De cele mai multe ori poziționarea este centrală, în apropierea unor obiective majore pentru comunitatea locală (primărie, catedrală/ biserică etc.), Alba Iulia constituind un exemplu elocvent. În Cluj, de exemplu, Str. Unirii nu s-a bucurat de o poziționare ideală în

⁸ MDA (2010), s.v., apud <https://dexonline.ro/definitie/bulevard>

⁹ DEX (2009) s.v., apud <https://dexonline.ro/definitie/cale>; „Fâșie de teren special amenajată pentru a înlesni circulația oamenilor, a vehiculelor și a animalelor” MDA (2010), s.v., apud <https://dexonline.ro/definitie/cale>

trecut (cartierul Gheorghieni). Totuși, ținând cont de extinderea și dezvoltarea orașului în ultimul deceniu (Iulius Mall, câteva facultăți, cămine studentești etc.), a câștigat în importanță.

Aleea Unirii se regăsește în Botoșani, Sibiu, Șelimbăr, Târgu Jiu și desemnează artere centrale, în principiu, dar lipsite de importanță. Totodată, apelativul mai poate fi întâlnit în parcurile unor localități (Ploiești), având strict un caracter pietonal. De altfel, prin extrapolare, numele *Unirii* poate să se extindă de la o stradă/ un bulevard/ o cale, la un cartier (București, Cernavodă, Reghin, Sighetu Marmăției, Slatina, Târgu Mureș) sau la un parc (Alba Iulia, București, Olănești).

O situație diferită se observă în orașe cu administrație maghiară (Carei, Covasna, Miercurea Ciuc, Sfântu Gheorghe), unde nu am întâlnit denumiri de tipul *Piața Unirii, Strada/ Bulevardul Unirii, Strada 1 decembrie 1918* (vezi și Felecan 2013: 324–326). Autoritățile locale maghiare din orașele transilvănene, unde minoritatea este majoritară, evită să denumească străzi care amintesc de Marea Unire sau de personajele-cheie care au înfăptuit-o, deoarece acestea au rămas cantonate în „dezastrul, marea nedreptate istorică, tragedia unor pierderi disproporționate” (Pop, Bolovan 2016: 387), remanent în mentalitatea minorității ardeleni încă de la sfârșitul Primului Război Mondial, când Conferința de Pace de la Paris a recunoscut „oficial și internațional unirea Transilvaniei cu statul român”, având

în vedere, în primul rând, acceptarea unei realități geopolitice bazate pe o clară majoritate demografică a românilor în teritoriile ce și-au decis prin plebiscit apartenența statală (Pop, Bolovan 2016: 382).

3.2. Hodonime opace

Categoria hodonimelor opace are în vedere denumirile străzilor care poartă numele unor personalități participante la Marea Unire. Vasile Goldiș, Iuliu Hossu, Miron Cristea, Alexandru Vaida-Voevod, Aurel Lazăr, Ștefan Cicio-Pop (cf. Pop, Bolovan 2016: 372, 379) sunt câțiva dintre frunțașii românilor transilvăneni care au contribuit decisiv la Marea Unire de la 1918, însă majoritatea locuitorilor dintr-o localitate sau a trecătorilor nu asociază numele străzilor cu înfăptuitorii acesteia. La fel, o denumire stradală de tipul *Alba Iulia* este puțin probabil să trezească în mintea oamenilor o raportare la Marea Unire, ci mai degrabă una la orașul transilvănean, fără nicio conotație istorică, după modelul altor artere de circulație gen *Brașov, București, Constanța, Sibiu, Timișoara* ș.a.m.d.

Străzi ca *Alexandru Vaida-Voevod* (din Cluj-Napoca), *Aurel Lazăr* (Oradea), *Iuliu Hossu* (Bistrița, Cluj-Napoca, Mediaș, Oradea, Satu Mare), *Miron Cristea* (Bistrița, București, Timișoara), *Ștefan Cicio-Pop* (Arad, Târgu-Mureș) pot stârni confuzie în mintea celor care doresc să afle activitatea personalităților: fie politicieni, fie oameni de cultură, fie înalți prelați cu o contribuție deosebită la înfăptuirea Unirii Transilvaniei cu România. Mai ales în cazul persoanelor consacrate, multe denumiri stradale completează numele cu un determinant: patriarh sau episcop/ cardinal, ceea ce poate înlătura ambiguitatea. De exemplu, *Strada Cardinal Iuliu Hossu* (Cluj-Napoca, Oradea, Satu Mare, Târgu-Mureș) este opacă pentru cei neavizați, deoarece, în momentul citirii Proclamației de Unire, Iuliu Hossu avea vârsta de 33 de ani și era episcopul Eparhiei greco-catolice de Cluj-

Gherla. Având în vedere că titulatura de cardinal i s-a oferit *in pectore* în anul 1969, apozitia din nomenclatura stradală face trimitere la meritele deosebite ale prelatului unit cu Roma și nu la poziția sa din momentul proclamării Unirii. Situația este identică și în cazul lui Miron Cristea, care, în anul 1918, era episcop al Caransebeșului, și de-abia din 1925 a ajuns primul patriarh al Bisericii Ortodoxe Române. Dacă în Gheorghieni, Miercurea Ciuc, Toplița – orașe din județul Harghita, unde s-a născut – străzile îi poartă numele fără nicio titulatură, în majoritatea localităților din țară apar, alături de nume, și apelativele *Episcop* (Caransebeș¹⁰), *Mitropolit* (Lazu – CT) sau *Patriarh* (Timișoara).

O altă modalitate de opacizare sau, mai degrabă, de ambiguitate a unor denumiri legate de Unire poate fi decriptată în confuzia dintre Marea Unire (1918) și Mica Unire (1859). Pentru a nu lăsa loc de interpretare asupra evenimentului evocat de hodonim, unele autorități locale au ales nume stradale explicite, de tipul *Bulevardul Marea Unire* (Galați), *Strada Mare a Unirii* (Focșani), în opoziție cu *Str. Unirea Principatelor* (Focșani, Rădăuți),

4. Concluzii

Ca eveniment de importanță capitală în istoria României, Marea Unire s-a bucurat de atenția autorităților de-a lungul ultimului secol și, drept urmare, apare în toponimia urbană din țara noastră. Autodeterminarea națională reprezintă cea mai măreață realizare a elitei politice românești din Transilvania și din Vechiul Regat, prin urmare a avut toate atuurile să devină numele comemorativ cel mai des întâlnit în spațiul românesc.

În ciuda așteptărilor, oiconimele sunt mai frecvente în Țara Românească și în Moldova, iar majoritatea lor datează din anii 1960. Localitățile care au primit numele *Unirea* la începutul anilor 1980, în contextul exacerării comunismului național practicat de regimul Ceaușescu, au revenit la vechea denumire la mijlocul anilor 1990, ceea ce confirmă efemeritatea unor nume arbitrare. Ancorarea forțată în istorie, prin nesocotirea continuității onomastice, nu are sorți de izbândă în context democratic, când populația își poate decide singură soarta, printr-un referendum. Astfel se demonstrează instabilitatea unor nume de locuri comemorative:

When used to designate settlements, the stability of place names is a prerequisite for their basic function in communication — i.e. to name a place. Commemorative names are connected and influenced by reality outside the relationship between the named geographical objects and their names. For this reason, commemorative names are frequently changed; ideologically «outdated» names are substituted by new place names, very often their original forms, which display no features of commemoration and could be considered neutral (David 2011: 219–220).

Hodonimele care amintesc de Marea Unire însoțesc aproape toate apelativele din spațiul public românesc (*șosea, bulevard, stradă, splai, piață, cale, alee*) și se regăsesc în majoritatea localităților țării, cu excepția celor administrate de minoritatea maghiară, în special din județele Harghita și Covasna. Nu avem a face

¹⁰ Alegerea acestei titulaturi alături de nume se datorează faptului că primul patriarh al BOR a fost episcop al Caransebeșului între anii 1909 și 1919.

cu o modă, tributară influențelor politice, administrative, sociale sau etnice, ci cu asumarea celebrării evenimentului din 1918, fapt demonstrat și de poziționarea centrală a respectivelor căi de comunicație. În acest context, hodonimele se caracterizează întotdeauna prin transparență, întrucât evocă simboluri ale luptei pentru unitate națională, de la termenul generic sau data înfăptuirii *unirii*, până la personalitățile care au contribuit la împlinirea visului secular al românilor. În percepția populației majoritare, Unirea se asociază cu noțiunea de prestigiu, de împlinire națională, așa cum pentru minoritatea maghiară trezește resentimente.

În context european, evocarea evenimentelor decisive pentru o națiune, cum ar fi câștigarea independenței sau unitatea statală, reprezintă o practică nominală curentă în spațiul public, iar România nu face excepție din acest punct de vedere. Chiar dacă oiconimele și hodonimele comemorative nu sunt conectate la configurația locului, la motivarea sa din punct de vedere geografic, lingvistic, social ori religios, se creează o legătură istorică relativ recentă, dar capabilă să întrunească acordul clasei politice, al administrației locale și, nu în ultimul rând, al majorității populației, care se regăsește în simbolurile naționale.

Bibliografie

- Azaryahu 1996: Maoz Azaryahu, *The Power of Commemorative Street Names*, în “Environment and Planning D: Society and Space”, 14, p. 311–330.
- Azaryahu 2011: Maoz Azaryahu, *The Critical Turn and Beyond: The Case of Commemorative Street Naming*, în “ACME: An International E-Journal for Critical Geographies”, 10 (1), p. 28–33.
- David 2011: Jaroslav David, *Commemorative Place Names – Their Specificity and Problems*, în “Names: A Journal of Onomastics”, 59 (4), p. 214–228.
- David 2018: Jaroslav David, *Toponymy in a Relocated City: the City of Most, Czech Republic*, în “Voprosy onomastiki”, 15 (2), p. 70–86. (DOI: 10.15826/vopr_onom.2018.15.2.015)
- Felecan 2013: Oliviu Felecan, *Hodonimie românească – între autohtonism și cosmopolitism*, în Oliviu Felecan (ed.), *Proceedings of the Second International Conference on Onomastics “Name and Naming”. Onomastics in Contemporary Public Space*, Cluj-Napoca, Editura Mega, Editura Argonaut, p. 318–328.
- Felecan 2016: Oliviu Felecan, *Un veac de transformări oiconimice în România*, în O. Felecan, D. Felecan (coord.), *Magistri et alumni, amore scribendi. Studia. In honorem Professoris Nicolae Felecan*, Cluj-Napoca, Editura Mega, Editura Argonaut, p. 439–453.
- Grigore 2018: George V. Grigore, „1 Decembrie” – comuna din Ilfov ce poartă numele Zilei Naționale a României, în „Națiunea”, Anul IX, 25 februarie 2018. <http://www.ziarulnatiunea.ro/2018/02/25/1-decembrie-comuna-din-ilfov-ce-poarta-numele-zilei-nationale-a-romaniei/> (accesat în 13.09.2018)
- Jordan, Gâstescu, Oancea 1974: Ion Jordan, Petre Gâstescu, D. I. Oancea, *Indicatorul localităților din România*, București, Editura Academiei.
- MDA = *Mic dicționar academic*, București, Editura Univers Enciclopedic Gold, 2010.
- Moldovanu 1991: Dragoș Moldovanu (ed.), *Tezaurul toponimic al României. Moldova*, vol. I, București, Editura Academiei.
- Nicolae, Suditu 2008: Ion Nicolae, Bogdan Suditu, *Toponimie românească și internațională*, București, Editura Meronia.

- Pop, Bolovan 2016: Ioan-Aurel Pop, Ioan Bolovan, *Istoria Transilvaniei*, Ediția a II-a, Cluj-Napoca, Editura Școala Ardeleană.
- Rose-Redwood, Alderman, Azaryahu 2018: Reuben Rose-Redwood, Derek Alderman, Maoz Azaryahu (eds.), *The Political Life of Urban Streetscapes. Naming, Politics, and Place*, London, Routledge. <https://www.routledge.com/The-Political-Life-of-Urban-Streetscapes-Naming-Politics-and-Place/Rose-Redwood-Alderman-Azaryahu/p/book/9781472475091>
- Suciu 1967, 1968: Coriolan Suciu, *Dicționar istoric al localităților din Transilvania*, vol. I, II, București, Editura Academiei.
- Tomescu 2012: Domnița Tomescu, *The Change of Names in 20th Century Romanian Toponymy*, în O. Felecan (ed.), *Name and Naming: Synchronic and Diachronic Perspectives*, Newcastle upon Tyne, Cambridge Scholars Publishing, p. 353–364.
- Ungurenuș 2013: Anca Ungurenuș, *Unirea, o istorie cu și despre oameni*, în „Gazeta de sud”, 8 iunie 2013. <http://www.gds.ro/Local/2013-06-08/Unirea-o-istorie-cu-si-despre-oameni/> (accesat în 13.09.2018)
- <https://dexonline.ro/> (accesat în 14.09.2018)
- <http://www.lapunkt.ro/2016/07/profesor-baia/> (accesat în 13.09.2018)
- <https://b1.ro/stiri/bucuresti-centenar/piata-unirii-un-spatiu-incarcat-de-istorie-al-capitalei-in-care-s-au-desfasurat-cele-mai-importante-evenimente-legate-de-unirea-principatelor-de-la-1859-215831.html> (accesat în septembrie 2018)

The Great Union reflected in Romanian Urban Toponymy

Evoking the unification of states is a common naming practice in public space, and Romania is no exception from this viewpoint. By using tools of investigation specific to geography, history and sociolinguistics, this study aims at analysing names of settlements and thoroughfares related to the Union of 1 December 1918. Although the commemorative oikonyms and hodonyms are not connected with the configuration of the places named, with their geographical, linguistic, social or religious motivation, a relatively recent historical link is established. Despite its novelty, this link is sanctioned by the political class, local administration and, last but not least, by most of the population, and it appears in national symbols.